

NBE luidt het nieuwe jaar in met The Blues

Het blijft de allerleukste manier om het nieuwe jaar te beginnen. Met een slaperig hoofd naar het Concertgebouw om je onder te dompelen in de wervelende muzikale voorstelling waarmee het Nederlands Blazers Ensemble traditiegetrouw het nieuwe jaar inblaast. *Live* uitgezonden door de VARA op NPO2 en met 'GIMME THE BLUES' al rode draad voor 2017. Want als één muzikale stijl de moedige stem van de hoop, van ontheemde bevolkingsgroepen, van oorlogen en onderdrukking kan vertegenwoordigen, dan wel *the blues*, waarmee de negerslaven hun ellende van zich afzongen.

De naam 'blue(s)' als term voor rouw stamt uit de zeilscheepvaart: verloor een schip op zee zijn kapitein of bemanning, dan voer dat schip de rest van de reis onder een blauwe vlag en liep met een blauwe band om de boot heen geschilderd de thuishaven binnen. Hoboïst en artistiek leider Bart Schneemann kennende, werd van deze symboliek dankbaar gebruik gemaakt om alle stuurloze en gezonken vluchtelingenboten te herdenken. Aan het einde van het concert werden de slachtoffers geëerd met een regen aan blauwe ballonnen die neerdaalde uit de hemel.

In zijn praatje noemde Schneemann 2016 het jaar van de 'onnozele kleine mannetjes met van die blonde haren, die groot willen zijn'. Naar een kerstmarkt gaan met je kinderen is er ook niet meer bij, aldus Schneemann, die toch afsloot met een opbeurende boodschap: 'Bedenk dat het altijd nog erger kan. Zoals 150 jaar geleden bij de negerslaven in Amerika. Daar hebben wij *the blues* aan te danken. Zing in 2017 voor elkaar *the blues!*'

Niet voor niets begon en eindigde het Nieuwjaarsconcert 2017 met het aangrijpende *Dido's Lament* uit *Dido en Aeneas* van Purcell: '*When I am laid, laid in earth, may my wrongs create/ No trouble, no trouble, in thy breast./ Remember me, remember me, but ah!*', bij aanvang gezongen door Augusto Valenca, uitgedost als 'drag queen' met een buikzingende pop van de Duda Paiva Company en aan het eind *gespeeld* door Sinan Arat, de schitterende ney en duduk-speler uit Oost Turkije, begeleid door 'doodstrommels' en blazers, als een requiem voor alle gesneuvelden in Syrië en elders in deze oorlogszuchtige wereld.

Halverwege het programma lieten Bart Schneemann op hobo en zangeres Lilian Farahani op Bachs kosmische noten weten dat het nu wel welletjes is met al die slachtoffers, in het aangrijpende duet *Bassam ast digar*, een bewerking van *Ich habe genug*, BWV 82.

Als eregasten traden drie doden op: de legendarische blueszangers Willie Dixon, Big Mama Thornton en Nina Simone, levensecht in 3D geprojecteerd op een transparant doek in de op het podium opgetrokken *Hall of Fame*, hartverscheurend zingend op vlijmscherpe teksten en swingend begeleid door het NBE. Met een bonte opeenvolging van muziek uit alle windrichtingen- van een bewerking van de gypsy-song *Dzelem Dzelem* tot aan de Syrische traditional *Mudhatha* op klarinet en een door koperblazers gezongen a capella bewerking van Dixons *If the sea was whiskey*, afgewisseld met stemmige of jazzy bewerkingen voor blazers van Purcell, Grusins *Memphis Stomp*, Sinan Arats *Roof* en *Trailer Park Blues*- werden de highlights energiek en blijmoedig aan elkaar geblazen.

Dat *the blues* en de Nederlandse volksaard een beetje moeizaam samengaan, werd duidelijk uit de winnende composities van de jaarlijkse wedstrijd 'Op weg naar het Nieuwjaarsconcert' voor jonge componisten. De Syrische 'blues' *It doesn't matter* van de 13-jarige virtuoze kanunspeler Shaza Mania, die pas anderhalf jaar in Nederland woont maar al heel goed Nederlands spreekt, klonk mooi maar vooral erg arabisch. De 17 jarige Daniël Apol profileerde zich achter de vleugel in zijn romantische *Lucifer* als een eigentijdse Rachmaninoff. Alleen de 17 jarige zangeres Rebecca de Vlugt uit Friesland *really got the blues*, en zong als '*a free bird in the skye*' samen met haar gave 9 koppige band Blind met de juiste mix van rauwheid en *swing* over universele zaken als verdriet en liefde.

Wenneke Savenije